

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
ἑσπρία δρ. 16.—	ἑσπρία δρ. 25.—
ἑσπριανός 8,50	ἑσπριανός 13.—
ἑσπριανός 4,50	ἑσπριανός 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μύονον ἑσπρία) δολλάρια 4.

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΒΑΤΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1875

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις 5 Φεβρουαρίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΠΡΑΞΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 10

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

«Δὲν θὰ τὸ πῆτε!»

Καθισμένη στὸ παράθυρό της, ἡ κυρὰ Δυρμπὴν προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τίς τελευταῖες ἀκτίνες τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ προχωρήσῃ ἀκόμα τὸ βράσιμό της.

Τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει μέσα στὸ σπιτάκι τῆς οἴκου Κοντρεσκάρπ, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ πρωτογνωρίσαμε, τὴν περὶφημη ἐκείνη νύχτα τῆς 8 Δεκεμβρίου. Μόνο ἡ μορφή της μὴτέρας εἶναι τώρα πῶς εὐθυμὴ καὶ ἡσυχασμένη, λιγώτερο θλιβερὴ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ δράδυ, ποὺ τὴν ἔτρωγε ἡ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀγαπημένου της Φρέδου.

Βέβαια τῆς ἐκόστισε ὁ χωρισμός καὶ τώρα εἶναι καταμόναχη μέσα στὸ ἐρημικὸ σπιτάκι. ἔχει ὅμως τοῦλάχιστο τὴν ικανοποίησιν ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον της· ὠδήγησε τὸ γιό της στὸν καλὸ δρόμο καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὴν κακία. Ξέρεῖ τώρα ὅτι ἐκεῖ κάτω, ὅχι καὶ πολὺ μακριὰ της, στὸ ξυλουργεῖο τῆς πλατείας Ἀγ. Μιχαήλ, τὸ παιδί της δουλεύει εὐθυμὰ καὶ μαθαίνει μὲ ζήλο τὴν τέχνη τοῦ μαραγκοῦ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐξαιρέτου κυρίου Ἀζάρ.

Ἡ νύχτα ἔφτασε· ἡ μητέρα ἀφίνει τὴ δουλειά της. Ἐνὰ ἀόριστο χαμόγελο πλανιέται στὰ χεῖλιά της καὶ συλλογίζεται τὸ γιό της, τὸν ὥρατο της Φρέδο. Εἶναι εὐτυχισμένη, γιὰτὶ ἡ μικρότερη ικανοποίησιν, ὅταν ἐρχεται ἀπ' τὸ παιδί της, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κάνῃ εὐτυχισμένη μιὰ μητέρα.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα, σιγὰ. Ἡ κυρὰ Δυρμπὴν δὲν ἀνησυχεῖ· νομίζει πὼς εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ κάθε βράδυ τῆς φέρνει διὰ δεκάρες γάλα, τὸ καθημερινὸ της βραδυνό. Μὰ ἔξαφνα ἔνα «Καλητπέρα, μαμά!» ἀντηχεῖ στὸ δωμάτιο καὶ ἡ μητέρα πετάγεται ἀπὸ τὴν καρέκλα της.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Φρέδος. Εὐθυμὸς, γελαστός, εὐτυχισμένος, πέφτει στὴν ἀγκαλιά της.

— Τί ὠραία ἐκπληξή, ἔ; τῆς λέει. Δὲ μὲ περιμένεις... μὰ ἔρχομαι νὰ σοῦ φέρω καλὴ εἶδητη.

— Ἀλήθεια; Λέγε γρήγορα λοιπόν! λέει ἡ φτωχὴ μητέρα σφίγγοντάς

τον μετρυφερότητα στὴν ἀγκαλιά της. Δοκιμάζει νὰ τὸν καθίσῃ στὰ γόνατά της, μὰ μὲ χαρὰ της βλέπει πὼς δὲ μπορεῖ, τόσο τὸ παιδί της ἔχει μεγαλώσει καὶ δυναμώσει. Ὁ Φρέδος φαίνεται γοητευμένος.

Ἡ χαρὰ του εἶναι κάπως ὑπερβολικὴ, τὸ γέλιο του λιγάκι βιασμένο καὶ ὅχι φυσιολογικόν, μὰ ἡ μητέρα, μαγεμένη ποὺ ἔδωκε τὸ παιδί της, δὲν κττάλαβε τίποτα. Πιστεύει τυφλὰ ὅλα ὅσα τῆς λέει. Ἐκεῖνος τῆς ἐξηγεῖ ὅτι σήμερὰ ὁ ἀφεντικός του τοῦ ἀνέθεσε νὰ πάῃ νὰ κάμῃ μερικὲς μικροδουλειὰς στὴν πόλιν. Περνώντας ἀπὸ ἕνα πελάτη, ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντά, μπό-

ρεσε νὰ πεταχτῇ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του.

— Καὶ ξέρεις, μαμά, ἔξακουθεῖ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα πολλὰς φορὰς θὰ μοῦ τυχαίνουν εὐκαιρίες νὰ σοῦ κάνω τέτοιες ἐκπληξέας... Ὁρατὰ δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀπόψε αἴφνης, ἀν θέλεις, κάθουμαι νὰ φάμε... Ἐχὼ τὴν ἄδεια.

Ἄν ἤθελε, λέει; Ἀκού ἐκεῖ! Μὲ πόση χαρὰ!... Ἀμέσως, βιαστικὴ, ἡ καὶ μὲν στρώνει ἕνα τραπεζομάντηλο στὸ τραπέζι, βάζει μαχαιροπήρουνα καὶ λέει στὸ Φρέδο.

— Πάω γρήγορα ν' ἀγοράσω τίποτα νὰ φάμε. Καταλαβαίνεις, ὅταν εἶμαι μοναχὴ μου, τὸ φαί μου δὲ φτάνει γιὰ δύο.

Καὶ μὲ βῆμα ἑλαφρό, σὰ νὰ ταν εἰκοσι χρονῶν, ἡ κυρὰ Δυρμπὴν φαίνεται, προσθέτοντας ὅτι μόνο λίγα λεπτά θὰ λείψῃ.

Μόλις ὁ Φρέδος ἔμεινε μόνος, ὅλη του ἡ εὐθυμία ἔπεσε μονομιᾶς. Ἐμοιαζε σὰν ἡθοποιὸς ποὺ ἐτελείωσε τὸ ρόλο του καὶ τώρα εἶναι στὰ παρασκήνια.

— Φτωχή μου μαμά! ἐπιθύρισε πέφτοντας γεμάτος λύπη στὴν καρέκλα. Μὲ κάθε τρόπο

«— Ἄντιο, Σισίλη!...» (Σελ. 66, στ. γ')

πρέπει να μη μάθη τι συνέβη. Αυτή που είναι ευτυχισμένη όταν συλλογίζεται πως βρίσκομαι στο δρόμο του καθήκοντος, στο δρόμο της τιμής, καθώς λέει, θα πεθάνει από ντροπή αν μάθη πως μ' έδιωξαν απ' το μαγαζί για κλεψιά.

Με το κεφάλι στα χέρια, με τα μάτια κλειστά, το στόμα σφυγμένο σ' ένα πικρό χαμόγελο, το παιδί ξαναθυμήθηκε όλα όσα του συνέβησαν.

— Η αλήθεια είναι, συλλογίζόταν, πως, είτε από δικό μου φταίξιμο, είτε από φταίξιμο κάποιας μοίρας που με καταδιώκει, μου είναι αδύνατο πια από δω και πέρα να μπω σε δουλειά! Καλά μου τόπε ο Φιδές: κανείς δε θα θελήσει να φροντίσει για το γιό του Δυρμπάν του δολοφόνου, του Δυρμπάν του καρπομημένου. Ο χρυσός αυτός άνθρωπος, ο κύριος Άξάρ, θέλησε να δοκιμάσει και να πώς ήρθαν τα πράγματα.

Έμεινε μια στιγμή αμίλητος, συλλογισμένος τη Σεσίλη, τον Ίουλιανό, τα σχέδια τους για μια ζωή τίμια κι' ευτυχισμένη, σχέδια που γι' αυτόν ήταν τώρα πια αδύνατο να πραγματοποιηθούν, — και άγρια εφώναξε:

— Να πέσω πάλι στη ράχη της μαμάς μου; Ποτέ! Νοιώθω πως έχω δύναμη κι' ανάρτημα αρκετό για να βγάλω το ψωμί μου και το ψωμί της. Οί τίμιοι άνθρωποι δε με θέλουν μαζί τους. Θα πάω στους κακούς, που με θέλουν και με ζητούν. Άκόμα χειρότερα και γι' αμένα και γι' αυτούς!

Και πετώντας στη Μοίρα αυτή την αλαζονική πρόκληση, το παιδί ήταν γεμάτο υπέροχη δύναμη.

Μέσα του είχαν θεριέψει όλα του τα κακά ένστικτα και στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα, το βλέμμα απειλητικό και το κεφάλι αναρριγμένο πίσω, σε μια στάση γεμάτη καταφρόνια, που θα θύμιζε τη στάση του φοβερού πατέρα του, του βασιληά της Μαύρης Μάσκας, εμπρός στην καρμανιόλα.

Μα ο Φρέδος άκουσε το ελαφρό και γνώριμο βήμα της μητέρας του στο πεζοδρόμιο. Άμέσως, με μια γρήγορη προσπάθεια, έδιωξε όλες τις κακές του σκέψεις. Η έκφρασή του άλλαξε. Βοηθώντας το χαρούμενο και ξενονισμένο παιδί, που χρωστούσε να δίνει χαρά στην καρδιά της μητέρας του.

— Δεν πρέπει να μάθη τίποτα, μουρμούρισε, όχι δεν πρέπει. Μου κοστίζει να λέω ψέμματα, όμως θα πω ψέμματα για να μη την κάνω να λυπηθεί.

Η κυρά-Δυρμπάν έγρύριζε, κρατώντας με χαρά κάμποσα φαγάσματα, που ήξερε πως άρεσαν στο παιδί της.

— Σου αγόρασα κρύο κοτόπουλο, του είπε, λουκάνικα και ένα μπουγάλι καλό κρασί.

Ο Φρέδος χτύπησε τα χέρια κι' έτρεξε να ξελαφρώσει τη μητέρα του.

— Μπράβο! είπε αρχίζοντας πάλι να παίζει το ρόλο του ευτυχισμένου παιδιού. Πόσο με χαϊδεύεις, μαμά μου, και τι καλή που είσαι!

— Μά, βλέπεις, δεν έχω πάντοτε την ευτυχία να κάνω τραπέζι στο γιό μου, απάντησε η καίμενη ή μητέρα.

Μ' όλο που είχε την καρδιά σφιγμένη και το κεφάλι γεμάτο έννοιες, ο πρώην μαθητευόμενος έφαγε με πολύ μεγάλην όρεξη, διηγούμενος στη μητέρα του τη ζωή του μαγαζιού και την πρόοδο, που έκανε στην τέχνη. Μιλώντας ολόενα, ο Φρέδος, για να δώσει στον έαυτό του τη δύναμη να εξακολουθήσει τα ψέμματα του, έπινε τόνια πάνω σταύλο τα ποτήρια του γλυκού κρασιού, τόσο πια που η μητέρα του το παρατήρησε:

— Πρόσεχε, παιδί μου, του είπε μειλίχια· δε θέλω να σε στενοχωρήσω, μα μην έχεις έμπιστοσύνη στο κρασί, στο πιστό... Άν ήξερες, αν ήξερες!

— Έννοια σου, μαμά, έχω γερό κεφάλι εγώ, απάντησε το παιδί.

Υστερα, σαν από συγκατάβαση, άδειασε στο ποτήρι του την κανάτα με το νερό.

Το ρολόι μιας γειτονικής εκκλησίας χτυπάει οκτώ και ο γιός της κυρά-Δυρμπάν βίχνει την πετσέτα του στο τραπέζι.

— Πρέπει να φύγω, μαμά, λέει. Άν άργήσω, θα δυσανεστηθούν τ' άφεντικά μου.

— Φεύγα γρήγορα λοιπόν, απάντησε η μητέρα. Πρὸ παντός δεν πρέπει να δυσανεστης τ' άφεντικά σου. Ευχαριστήθηκα που σε είδα.

— Και θάρχομαι πολλές φορές, έτόνισε ο Φρέδος παίρνοντας το κασέττο του.

Η μητέρα και το παιδί φιλήθηκαν με στοργή και χωρίστηκαν με την ευχή:

— Γρήγορες αντάμωσες!

Μόλις ο Φρέδος βρέθηκε στο σκοτεινό δρόμο, μακριά απ' το μητρικό βλέμμα, που δεν μπορούσε πια να τον παρακολουθή, άντι να εξακολουθήσει να βαδίζει προς τη διέξοδο της πλατείας Άγ. Μιχαήλ, έσταμάτησε και ξαναγύρισε απ' τον ίδιο δρόμο. Ξαναπέρασε απ' την κλειστή πόρτα του μικρού σπιτιού και πήγε και κρύφτηκε πίσω από ένα φράχτη, που έκλεινε ένα άδειανό οικόπεδο, πλάι στο σπίτι της μητέρας του.

Φαινόταν πως κάποιον παραμόνευε. — Είμαι βέβαιος πως θάρθη, ψιθύ-

ριζε χτυπώντας χάρμα τα πόδια του να ξεσταθί, γιατί έκανε κρύο.

Έμεινε εκεί μια ώρα και πλέον. Κανείς διαδότης δεν ήρθε να ταράξει τη σιωπή της έρημικης και δυσφημισμένης αυτής συνοικίας, όπου οι νοικοκυραίοι τότε μόνον ριψοκινδύνευαν να περάσουν, όταν δεν μπορούσαν να κάμουν αλλοιώς. Μα ο γιός του Δυρμπάν, δεν έδειχνε καμμίαν ανυπομονησία. Άλλοτε έμενε ασάλευτος πίσω απ' το φράχτη του, άποροφημένος σε σκέψεις· άλλοτε έκανε γρήγορα βήματα για να ξεσταθί κι' ύστερα πάλι ξανάρχιζε το καρέφι.

Κατά τις έννιάμισι άκουσε βήματα· έσκυψε ελαφρά μέσα από ένα άνοιγμα του φράχτη και διέκρινε στο βάθος του δρόμου μια κοντόχοντρη σιλουέττα που την έγνώρισε άμέσως. — Αυτός είναι, εφώναξε. Δε γελάστηκα.

Ο άνθρωπος, που ο Φρέδος τον άναγνώρισε, ήταν ο κύριος Άξάρ, ο παλιός άφεντικός του. Το παιδί ήξερε την εξαίρετη καρδιά του αγαθού ανθρώπου και είχε μαντεύσει ότι δε θ' άφινε ούτε μέρα να περάσει, αλλά θάρχόταν άμέσως στη μητέρα του να της εξηγήσει όλα όσα έγιναν τ' άπόγεμα στο μαγαζί και τους λόγους, που τον άνάγκασαν να διώξει τον μαθητευόμενο του.

Αυτό άκριδώς ήθελε ν' άποφύγη ο Φρέδος. Και καθώς ο χοντρός άνθρωπος, περπατώντας τοίχο-τοίχο, περνούσε μπρός απ' το φράχτη, που πίσω του ήταν κρυμμένος ο Φρέδος, τον έπιασε ελαφρά από μια άκρη του παλτού του.

Ξέρουμε πως ο καίμενος ο μαραγκός δεν ήταν και πολύ γενναίος. Οταν έννοιωσε πως είχε συλληφθή, άμέσως άρχισαν να τρέμουν όλα του τα μέλη και χωρίς καν να τολμήσει να γυρίσει να ιδεί ποιος ήταν αυτός που τον κρατούσε έτσι ασάλευτο, έψιθύρισε έκτακτικα:

— Αφήστε με, καλέ μου κύριε! Να, έτοίμασα το πορτοφόλι μου... Έχει μέσα δυό ώραια τάλληρα...

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΦΤΩΧΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ

Δεν ήταν νυχτωμένο ακόμα που σηπαινήθηκαν σε μονοπάτι. Είχε το γέλιο ο φτωχός στο στόμα, ο πλούσιος το δάκρυ είχε στο μάτι.

Γύρισε τότε ο πλούσιος το κεφάλι και τι έτε με παράπονο πικρό: «Αιώνια σε ξέρω σ' άγρια πάλι κι' όμως γιατί σε βλέπω χαρτωτό;

Ποιό είν' αύ·ό, ω πέ· μου, σε έκτεύω, πού τη χαρά στο πρόσωπό σου χύνει; Κι' έπ' όφωτοχό·σεν πλούσιοι· Μάτις εύω «πως είν' αύ·ό... ή ψυχική γαλήνη.»

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΡΓΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ!

(Συνέχεια και τέλος· ι ε σελ. 67)

Τότε μπαίνει ή μαμά γελαστή, την παίρνει από το χέρι και την φέρνει τρέχοντας στην τραπεζαρία, όπου έχουν ανάψει όλα τα φώτα. Και νά, εκεί στον καναπέ πάνω ένας όγκος με σχήμα ακαθόριστο, σκεπασμένος με σεντόνι από πάνω ως κάτω.

— Λινούλα μου, να το δώρο σου!...

Η Λίνα στέκει διστακτική· σαν όνειρο της φαίνονται όλ' αυτά· προχωρεί σιγά-σιγά προς τον καναπέ σά να φοβάται, στέκει μια στιγμή κι' ύστερα, με μιάν απότομη κίνηση, ρίχνει το σεντόνι στο πάτωμα. Μια μεγάλη φωνή της ξεφυγε:

— Μπαμπά, καλέ μου μπαμπά!

Δυό χέρια την παίρνουν, τη σηκώνουν ψηλά: ή Λίνα βρίσκεται στην άγκαλιά του μπαμπά της.

Ήταν το δώρο της μαμάς.

Σιγά-σιγά άς αφήσουμε μεις οι άδικρίτοι την κουρτίνα της κάμαρας να πέση κι' άς το άφήσουμε μόνους να χαρούν την ευτυχία τους, μακριά από κάθε ξένο και βράκανο μάτι. Σε τέτοιους έρωδες τόπους πρέπει να μπαίνουν μόνο άφου εξαγνισθούμε, άφου καθαρισθούμε με δάκρυα, άφου βρέξουμε την καρδιά μας στο κύμα της αγάπης.

Η νύχτα εκείνη ήταν από τις πιο ευτυχισμένες της Λινούλας: Την είχαν πάρει να κοιμηθή μαζί με τον μπαμπά και τη μαμά, και κάθε φορά που ξυπνούσε, τους έδλεπε καθισμένους άκόμη πάνω από το κρεβάτάκι της, να μιλούνε κάτω από το θαμπό φως της καντήλας των εικόνων και συχνά άκουε τ' όνομά της να έπαναλαμβάνεται. Την κυριέει όμως ο ύπνος κι' έκλεινε πάλι τα μάτια τρισευτυχισμένη. Τι γλυκαία νύχτα! Άχ, και να μην τελείωνε ποτέ, ποτέ.

Το άπόγευμα της άλλης ήμέρας, όταν οι συγγενείς έρχόνταν να εύχηθούν της Λινούλας και να ιδούν τον μπαμπά που είχε γυρίσει από το μακρινό ταξίδι, και ζητούσαν ύστερα να πάνε στην κάμαρα για να ιδούν τα δώρα της, εκείνη έκλεινε το μάτι στον μπαμπά, που έδγαινε τρεχάτος πριν από τους άλλους χωρίς να είπη τίποτα. Κι' όταν εκείνοι έμπαιναν μέσα, ένα παράξενο θέαμα τους περίμενε: μέσα στα διάφορα παιχνίδια, κομμάτια, σιδηροδρόμους, λόττα, στα βιβλία, πάνω σ' ένα σκαμνάκι, άκριδώς στη μέση της κάμαρας, ο μπαμπάς καθιστός, κωμικώτατος, σαν κάτι πολύ μεγάλες κομμάτια που βλέ-

πουμε πότε-πότε στις μόστρες των μαγαζιών: ανάμεσα στα τόσα δώρα που είχε πάρει—και πόσα της είχε φέρει από το ταξίδι του κι' ό μπαμπάς! — το καλύτερο, το μεγαλύτερο έμενε πάντα το δώρο της μαμάς, ο μπαμπάς ο ίδιος!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Μόνο με το κόκκινο και μπλε μολύδι μου και με λίγο μαύρο στην άκρούλα, μου φτάνει να ζωγραφίσω τους σκαφτιάδες που φτιάνουν απ' το πρωί το λούκι του δρόμου: Τα φέσια τους είναι κόκκινα με λίγη φούντα, οι μπλουζες τους είναι όλο τετράγωνα μπαλωμάτα γαλάζια· οι βράκες τους έχουν χρώμα γαλάζιο ξεφτυσμένο. Ένας φαίνεται απ' τα γόνατα και άπάνω, άλλος άδειάζει ένα σταμνι νερό, άλλος σκουπίζει το πρόσωπό του και στηλώνει τις γροθιές στη μέση του. Σήμερα ο δρόμος γεμίζει απ' τις παραξένες φωνές τους:

ή μαμά λέει πως είναι νησιώτες· ντηνιακοί, σαντορινιοί, αναφιώτες· άλήθεια, τέτοιους έχω δη σε ζωγραφίς να κατραμώνουν βάρκες ή να καλαφατίζουν φελούκες. Ένας φίλος του μπαμπά με αδύνατο πρόσωπο, με πεταμένα άγκυρα, μου θυμίζει κάθε φορά που έρχότανε 'ς το σπίτι, την εικόνα που έχει μέσα ο «Άτλας» μου και γράφει από κάτω: «Καυκασία φυλή». Απαράλλαχτα, τώρα, οι σκαφτιάδες μου θυμίζουν τα Ψαρά και την πυρπόληση της Ναυαρχίδος. Οί πιο πολλοί είναι χωρίς γένεια, το πετσό τους γυαλίζει 'ς τον ήλιο και τα μάτια τους είναι βαθεία χωμένα μες 'ς τα βλέφαρα, μόλις φαίνονται. Ένας τραγουδάει κάτι, 'ς τη γωνία, που μου φέρνει 'ς το νού φωνές πουλιών θαλασσινών.

Γιά φαντάσου, από που νάχουν έρθει! Άπό κάποιες καλύδοιες κοντά 'ς τη θάλασσα. Πρώτα ή καλύδα· ύστερα το ταδάνι χαμηλώνει, και είναι συνέχεια ή κουζίνα με μια ψηλή καμινάδα. Στην πόρτα φυτρώνουν χόρτα και δεντρομολόχες. Άκριδώς από κάτω απ' τα παράθυρα, είναι άμμουδιά, κοκκινιστή, γυαλιστερή άμμουδιά, σπαρμένη άσπρα και κεραμόχρωμα βότσαλα. Οί τράδες κι' οί παρασάτες της πόρτας μυρίζουν άρμη. Ο ήλιος κρύβεται πίσω απ' το φούντωμα δυό άψηλών δέντρων. Και ή θάλασσα όλο ανοίγεται, σά μια μεγάλη άγκαλιά που τρέχει προς την παραλία.

Θά το θυμώνταν άραγε το νησί τους; βέβαια για να τραγουδάνε άκόμη τα τραγούδια του. Τέτοιο τραγούδι εγώ δεν άκουσα ποτέ μου 'ς την

Άθήνα. Αρχίζει ο ένας, ύστερα ο άλλος. Άλλά παύουν όλοένα, γιατί μαλώνουν με τους μανάδες, με τους άμαξάδες. Καθώς έσκαψαν σ' όλο το φάρδος του δρόμου, τα καρτσάκια, ο γαλατάς, ένα αυτοκίνητο δεν μπορούν να περάσουν. Είναι στριμωγμένα απ' τη μιά μεριά και δεν μπορούν να ξεμπλέξουν εύκολα. Όλο αυτό γίνεται. Θέλουν να περάσουν, τους γυρίζουν πίσω. Ο γάιδαρος του γαλατά περάσε απ' το πεζοδρόμιο. Ο φαναρτής ξαναγύρισε πίσω, με το καρροτσάκι του που κουνιούνται άπάνω άσπρα τηγάνια, μπρίκια, μαστραπάδες. Πρέπει να βάλουν ένα σκοινί 'ς την άκρη του δρόμου. Άκόμη δεν τόβαλαν;

Με τη γιαγιά, μέσα απ' το τζάμι, καθόμαστε και τους βλέπομε. «Γιαγιά, να σου πω ένα παραμύθι;» — Όλη την ώρα ή γιαγιά λέει παραμύθια, θά της πω κι' εγώ ένα. Εγώ λέω της γιαγιάς παραμύθια χωρίς «πριντιζιπες» ούτε «πριντιζιπέσσες», ούτε «βασιλιόπουλα». Της διαβάω μέσα από το βιβλίο που γράφει «Χρηστομθείας μαθήματα». Και της κάνω και μια ποιηριά: καθώς τη βλέπω που προσέχει, αλλάζω το τέλος του κομματιού, το κάνω λυπητερό, χωρίς να το καταλάβη. Τότε λέει: «ά, το φτωχό!» ή «ά, κρίμα! ο καίμενος ο Θεμιστοκλής, ή καίμενη ή Θάλεια...» Τι άλλο να κάνη ή γιαγιά, παρὰ να τους λυπάται, δσους άπαντάμε 'ς την άνάγνωση! Εγώ όμως, αν θέλω, τους κάνω να παντρευτούνε και να ζήσουνε «αυτοί καλά και μετς καλύτερα», (καμιά φορά της λέω: «αυτός καλά κι' έμετς χειρότερα»), ή τους κάνω ν' άρρωστήσουνε και να πεθάνουνε. Η γιαγιά που να καταλάβη!

Κι' ή μαμά μές έλεγε άλλοτε παραμύθια με το νού της. Μισοξαπλωμένη 'ς το κρεβάτι, μόλις βράδυάζε το χειμώνα, μάζεπαίρνει κοντά της και μές έλεγε. καμιά φορά θά γράψω όσα θυμάμαι. Καθόμαστε εκεί, σδυστά, ως που ή «μπορού» των έργοστασιών σφύριζε έξη· ο φανόκορος άναβε το φανάρι, ένα πράσινο τετράγωνο έπεφτε 'ς τον τοίχο· ο γακούρτας περνούσε απ' δώ: «γιαούρτια φρέσκα, γιαούρτια»: τότε τελείωνε ή ιστορία κι' ή μαμά σηκωνότανε να φτιάση το φυτίλι της λάμπας. Τα πιστεύαμε όλα τα παραμύθια, ως που ή θεία μου μια μέρα μου φανέρωσε χαμογελώντας το μυστικό: «Άμ, βρέ κουτέ, δεν καταλαβαίνεις; που ξέρει ή μάνα σου παραμύθια; Με το νού της τα φτιάνει και σάς τα λέει.»

Α, μαμά! κρίμα. Να μές λές παραμύθια με το νού σου! Κι' έμετς τα πιστεύαμε!

(Σάν Ζ· ή κα' σάν Όνειρο) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ

*Αγαπητοί μου,

ΙΑ φορά, λέει, ένας πύθιος ήμερωμένος, ξαναγρίεψε από νοσταλγία, έσπασε την αλυσίδα του, τώσασε από το σπίτι που τον είχαν και ξαναγύρισε στο γενέθλιο δάσος του. Από τη βία του όμως ξέχασε να βγάλει το κόκκινο πανταλόνι και τη γαλάζια μπλούζα που του φορούσαν. Κι' οι άλλοι πίθηκοι, οι άγριοι κι' ολόγυμνοι, άμα τον είδαν έτσι ντυμένο, — τί έκαμαν, νομίζετε; Του ρίχτηκαν όλοι και τον κατασπάραξαν. Τέτοιο ήταν το τέλος του ξενιτεμένου πιθήκου, που έτόλμησε να γυρίσει στην πατρίδα του με πανταλόνι και μπλούζα.

Την ιστορία αυτή την αναφέρει ένας μεγάλος Άγγλος φιλόσοφος, ο Έρβέρτος Σπένσερ, για παράδειγμα φυσικού μισονεισμού. Θέλει δηλαδή να πη, πώς σάν την κοινωνία εκείνη των πιθήκων, έτσι κι' η ανθρώπινη, από ένα ένστικτο, μισεί το νέο, το ασυνήθιστο, το παράξενο, ρίχνεται άγρια, άμειλικτα στους νεωτεριστές, στους καινοτόμους, και τους σκοτώνει όλους με την κοροϊδία της κι' άλλους με πέτρες. Η κατάδικη π. χ. του Σωκράτη, που «είσήγαγε καινά δαιμόνια», έχει την απόκρυφη πηγή της στο ίδιο εκείνο σκοτεινό ένστικτο, που έσπρωξε και τους πιθήκους να σπαράξουν τον όμοίο τους, όταν, χωρίς να θέλη αυτός ο κακόμοιρος, είσήγαγε στο πατρικό του δάσος καινά πανταλόνια.

Συχνά, σε πολλές και διάφορες περιστάσεις, θυμούμαι αυτή την ιστορία. Και τη θυμήθηκα πάλι σήμερα που είδα ένα... μασκαρά. Το σταύρωμα, το μαρτύριο που του έκαναν στο δρόμο, μικροί και μεγάλοι, είναι απερίγραπτο! Με μιá άγρια, φοβερή, άτέλειωτη πρόγνια, που θάφτανε μονάχη της να τον αλαλιάσει, του πετούσαν ό,τι έδρισκαν πρόχειρο, τον κυνηγούσαν, τον έπιαναν, τον στύμωναν και τον άρχιζαν στο ξύλο. Φάπες, καρπαζιές, γιακάδες, ακόμα και γροθιές, και κλωτσιές, όταν έκανε ο κακόμοιρος άμυνή. Ήταν κάτι άσταιό, παιχνιδι, ναί! μά και σοβαρό μαζί. Όλοένα μάλιστα το άσταιό υποχωρούσε στο σοβαρό. Οι άνθρωποι εκείνοι άγρίευσαν άληθινά, μεταχειρίζονταν τον μασκαρά σαν πραγματικό

έχθρό τους. Και μιá στιγμή φοβήθηκαν πώς το καινόμενο πλήθος θα τον τελείωνε, αν δεν έμπαينαν στη μέση οι φρονιμώτεροι μ'ένα χωροφύλακα, που κατόρθωσαν να τον αποσπάσουν από τα χέρια του, ξεσχισμένο, κουρελιασμένο, ματωμένο, έλεεινό!... Να μη θυμηθώ λοιπόν τον πίθηκο του Σπένσερ; Και να ιδήτε πού, κατά σύμπτωση, ο μασκαράς φορούσε κόκκινο πανταλόνι!...

Θά μου πητε: ένας μασκαράς, όπως κι' αν είναι ντυμένος, δεν μπορεί να παραβληθώ με τον καινοτόμο, που τον σπαράζει ή κοινωνία των πιθήκων και των ανθρώπων. Σωστό! Και όμως βλέπω πάντα τον κόσμο να κακομεταχειρίζεται τους δυστυχημένους μασκαράδες με τόση άγριότητα, — και βέβαια χωρίς κανένα λόγο, έτσι για γούστο, — ώστε πολύ φοβούμαι μήπως το ίδιο σκοτεινό, άσυνείδητο ένστικτο ένεργεί και σ'αυτή την περίπτωση. Το κάτω-κάτω, τί είναι ο μασκαράς παρά ένας που τολμά να βγάλει έξω ντυμένος παράξενα, αλλοιώτικα από τους άλλους ανθρώπους; Και καλά σήμερα, που αυτό το κάνουν πολλοί και το μασκάρεμα πηκε όπωσδήποτε στη συνήθεια. Μά για φαντασθήτε και τους πρώτους — πρώτους μασκαράδες. Τί έντύπωση που θα έκανε ή τόλμη τους και πόσο ακριβά θα την πλήρωσαν! Εκείνοι πιά θάταν καθαυτό ο πίθηκος του Σπένσερ. Και δεν μου φαίνεται καθόλου άπιθανο να ξεσπά και σήμερα, άτα, διασπαστική, κληρονομική, το παλιό έκεينو μίσος κατά των πρώτων μασκαράδων, των καινοτόμων.

Τελοςπάντων δεν μπορώ να εξηγήσω αλλοιώτικα το φαινόμενο που ντροπιάζει την πολιτισμένη μας πρωτεύουσα κάθε Άποκρία, — το βάρβαρο αυτό φαινόμενο του... λυνταρίσματος των μασκαράδων! Μου λένε, ότι και στις έπαρχίες γίνονται τα ίδια και χειρότερα. Και φαίνεται πως παντού ή διάθεση του κόσμου προς τους μασκαράδες του δρόμου δεν είναι καλή... Θυμούμαι και στην πατρίδα μου, που είν' ένας τόπος μ' εύρωπαϊκό πολιτισμό, οι μασκαράδες δεν καλοπερνούσαν πάντα. Κι' εκείνοι ακόμα που δεν τους πείραζαν, που δεν τους έπαιρναν με τα σάπια λεμόνια και τα κλούδια αυγά, τους υποδεχόνταν μ'ένα ξόρκι, που ήταν μιá κατάρρα:

Σίδερο το κεφάλι μου,
κοφίνι το δικό σου!

Κάθε άνθρωπος, σεβόμενος τη συνήθεια, έπρεπε να το πη, φωναχτά ή από μέσα του, στον πρώτο τουλάχιστο μασκαρά που αντίκριζε. Ίσως το ξόρκι αυτό, που κάθε άλλο μαρτυρεί παρά καλή διάθεση στους μα-

σκαράδες, χρονολογείται κι' από την εποχή, — τί περίεργα πράγματα που έχει ή ιστορία του κόσμου! — που τους άπαγόρευε, τους καταδίδωκε και τους άναθεμάτιζε ή Έκκλησία. Όπωσδήποτε το ξόρκι, στον καιρό μου, ήταν γενικό κι' οι μασκαράδες το φοβόνταν όσο και τα κλούδια αυγά. Τα παιδιά, θυμούμαι, άπορεύγαμε να κάνουμε την άρχή, να ντυνόμαστε και να βγαίνουμε πρώτοι. Άφίναμε να βγώ και να φάη τη μπόρα κανένας άλλος. Τότε μόνο τολμούσαμε, με την ιδέα πως πάντα λιγώτεροι θα μας κατάριόνταν να γίνη το κεφάλι μας κοφίνι, άφου, καθώς είπα, το ξόρκι τέλεγαν συνήθως στους πρώτους μασκαράδες που έδλεπαν. Όταν, από τη γειτονιά μας, όπου είχαμε ιδή πρωτύτερα άλλο μασκαρά, θέλαμε να πάμε σ' άλλη γειτονιά, πριν μπούμε, ρωτούσαμε με φόβο: «Έδώ βγήκε κανένας;... μην είμαστε οι πρώτοι;» Και τί μάς έπαινε όταν άκούγαμε κανένα να μάς φωνάζει το ξόρκι ή βλέπαμε κανέναν άλλο πιο διακριτικό, — κανένα κορίτσι, καμμιά γρηούλα, — να αναδεύη τα χείλη και μαντεύαμε πως μάς το λέει! «Το δικό σου! το δικό σου!» φωνάζαμε ή ψιθυρίζαμε και μετς.

Ύπηρχαν όμως και καλοί άνθρωποι, που μάς έδλεπαν με χαρά και μάς υποδεχόνταν με την ευχή: «Και του χρόνου, παιδιά! να ζήσετε να ξαναμασκαρευθήτε!»... Πόσο, θυμάμαι, μάς ευχαριστούσαν αυτές οι ευχές μέσα στις κατάρες των άλλων! Άχ, γιατί στον κόσμο να μην είναι όλοι οι άνθρωποι έτσι καλοί ή τουλάχιστο να μην είναι οι περισσότεροι;... Πολιτισμός άξιος του όνόματος είναι μόνο εκείνος που κάνει τους ανθρώπους καλούς. Γι' αυτό, στοχάζομαι, στους άληθινά πολιτισμένους τόπους, για να βγώ ένας μασκαράς, δεν χρειάζεται να κάμη πρώτα τη διαθήκη του...

Σας άσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Μάλιστα, του άποκριθήκε το κορίτσι, αλλά έπροτίμησα από το κάρδουνο, το οινόπνευμα. Εκείνο με λέρωνε τόσο πολύ!

— Τουτό όμως θέλει προσοχή... το ξέρεis;

— Τήν έχω.

— Όκτώ είμαστε. Δός μας όκτώ λάμπες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Στο πηγάδι.

Τή στιγμή που ο κ. Μπεκκάρ έτοιμαζόταν να βγώ από το λυχνοστάσι, είδε ένα μικρό μαθητευόμενο που πε-

ρίμενε τη σειρά του να πάρη λυχνία.

Όταν ένας μηχανικός άπαντά ένα νέο έργατή, τον έξετάζει για να ιδή αν ξέρει τους «κανονισμούς» ή όπως το λένε εκεί, την «κατήχησή του». Είναι ο καλύτερος τρόπος για να του έντυπώνονται οι όδηγίες.

— Πρώτη φορά σε βλέπω, του είπε. Πόσον καιρό έχεις στο πηγάδι;

— Όκτώ μέρες.

— Ξέρεις την κατήχησή σου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί περιμένεις εδώ;

— Να μου δώσουν μιá λυχνία.

— Και τί πρέπει να κάμης όταν θα σου δώσουν τη λυχνία;

Ό μαθητευόμενος όρθωσε το κορμί του και άπήγγειλε μονορροφί την άπόκριση που είχε άποστηθήσει.

— Πρέπει να κοιτάξω αν είναι καλά κλεισμένη, αν το γυαλί δεν είναι σπασμένο ή δεν παύζει, αν υπάρχουν δυό συμματοπλέγματα και αν είναι σε καλή κατάσταση.

Κι' αν έχη κανένα έλάττωμα ή λυχνία;

— Τότε δεν θα την δεχθώ.

— Σε ποιόν θα παρουσιάσης τη λυχνία σου πριν κατέδης στη δουλειά;

— Θα την παρουσιάσω στον άρμόδιο Έπόπτη για να την έπιθεωρήση.

— Εσύ τά κάνεις αυτά;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλά. Να μην τά ξεχνάς ποτέ σου.

Οι έπισκέπτες είχαν πιά έφοδιασθή με όλα τα άπαιτούμενα για το ταξίδι, και οι καρδιές χτυπούσαν από φόβο ή ευχαρίστηση, όταν ο Μωρίς Μπεκκάρ είπε:

— Σταθήτε μιá στιγμή πριν κατεβούμε, έλατε όλοι απ' εδώ. Νά, εδώ στον τοίχο. Μή κινηθήτε και θα σας φωτογραφήσω.

— Τί ιδέα! είπε ή Έλισσάδελ. Δεν μάς φθάνει που είμαστε σ' αυτά τα χάλια, πρέπει να κρατήσουμε κι' ένθύμιο. Έγώ δεν στέκομαι, φεύγω.

— Πολύ άργά! πάει πιά, είπε ο Μωρίς, ολόχαρος για το άσταιό του, τώρα σε τράβηξα. Μή στενοχωριέσαι όμως, αν δεν θέλεις δεν σου δίνω.

— Θα μου τη δώσης έμένα, είπε ή Ζερμαίν, κι' έτσι θάχω δυό φωτογραφίες: τη δική μου και της Έλισσάδελ.

— Θα δώσω σ' όλους κι' έννοια σου. — Βέβαια, να γεμίσης τον κόσμο με το πορτραίτο μου σ' αυτά τα χάλια. Σου το άπαγορεύω. Νά τώξερα... και μονάχα γι' αυτό δε θα ζητούσα να κατέδω στο πηγάδι.

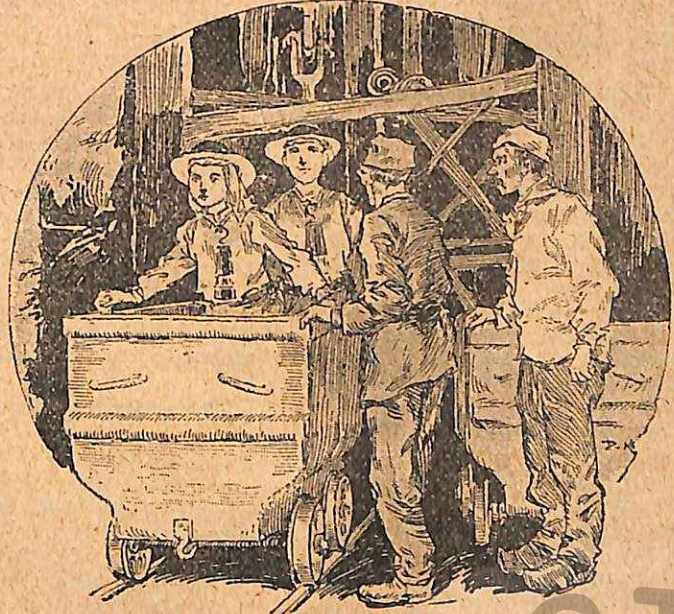
— Μπα! για τόσο πράγμα σκάς, Λιζούλα μου; Ξέρεις, αν φοβάσαι μπορείς να φύγης.

Η Έλισσάδελ τινάχθηκε.

— Είς προσοχή! έξακολούθησε ο Μωρίς, ή εξαδελφούλα μου έχει κακές διαθέσεις. Άστρέξουμε στο πηγάδι.

Κ' έτσι ο Μωρίς Μπεκκάρ που όρμησε γελώντας στο πηγάδι, παρέσυρε και τους άλλους που διασκέδαζαν μ' αυτή τη σκηνή.

Μά ξαφνικά τα γέλια πάγωσαν στα χείλη. Ήσαν τώρα μπρός στο κλούδι που θα τους κατέδασε στο βάθος. Και στεκόνταν εκεί σιωπηλοί, κυριευμέ-

«Τράβηξαν έξω τα βαγονάκια...»

νοι από το μεγαλείο της δύναμης των μηχανών, ξεκουραμένοι από τους διάφορους κρότους, τα κουνούσιματα και σφυρίγματα, τα κυλίσματα των βαγονιών και τάνεβοκατεδάσματα των κλουδιών, από όλη αυτή τη δραστηριότητα μηχανών και ανθρώπων, που σου σφιγγε την καρδιά, μιá ιδέα της άποπνικτικής άτμόσφαιρας του βάθους.

Έπάνω στις ράγιες ήσαν άραδιασμένα άδεια βαγονάκια που περίμεναν τους έπισκέπτες. Και κοντά τους ήταν οι έργατες που θα τά έσπρωχναν στο κλούδι, ένω από πίσω διακρίνονταν οι νέες γυρίστρες με τα μουντζουρωμένα από το κάρβουνο πρόσωπα, που όλες θέλανε να ιδούνε.

— Σήμερα κάνουμε κατοχή του πηγαδιού, είπε ο κ. Μπεκκάρ στο μηχανικό του. Σταματήστε την εργασία. Και τώρα, φίλοι μου, έπρόσθεσε στους έπισκέπτες «κα θέν ας γί ά τ ό ν έ α υ τ ό τ ο υ». Άκούτε; Προσοχή και φρόνηση.

— Αηλαδή, θεε μου, είπε τρομαγμένη ή Έλισσάδελ.

— Αηλαδή, μόλις μπούμε μες σ'αυ-

τό το βαγονάκι, πρέπει να σκύψης το κεφάλι σου για να μη σου το κόψουν τα σιδερένια δοκάρια που θα περάσωμε από κάτω τους.

Ίστερα γυρίζοντας στους έργατες, πρόσταξε:

— Φέρτε ένα σκαμνί για τις κυρίες.

Γιατί, όσο κι' αν ήταν άνδρικά ντυμένες, οι κυρίες δεν μπορούσαν να φτάσουν και να μπουν στο βαγονάκι από χάρμη. Ένας μικρός έργατης έφερε άμέσως ένα μπαγκάκι και άφου μπήκαν οι κυρίες μες στο βαγονάκι, το έδαλε από μέσα για να καθήσουν. Η Έλισσάδελ όμως εξακολουθούσε να στέκεται όρθη μπρός στη μητέρα της που κάθησε.

— Κάθησε όσο μπορείς χαμηλότερα. της φώναξε ο Μωρίς, γιατί αλλοιώτικα πάει το κεφάλι σου!

Τρομαγμένη, χαμήλωσε στα λόγια αυτά ή Έλισσάδελ κι' έμεινε ακίνητη και ξαρωμένη, με τα μάτια καρφωμένα στο πηγάδι όπου θα κατέβαινε.

Στο άναμεταξύ γέμισαν και τάλλα βαγονάκια. Η Μαρία μπήκε με τον πατέρα της, ή Ζερμαίν με το δικό της κι' ο Μωρίς με τη Διονυσία.

Θέλησε να την βοηθήση να μπη, μά χωρίς να του δώση κείνη καιρό, έπιασε με τα δυό χέρια τις άκρες του βαγονιού, έδωσε μιá και βρέθηκε μέσα. Ο Μωρίς, που έκαμνε το ίδιο από το άντικρυνό μέρος, δεν είχε κα-

λά-καλά προφθάση να πηδήξη, και ή Διονυσία ήταν κι' όλα καλοκαθισμένη. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ

Ό κόσμος κουτσο Φλέβαρο με βοΐει, και να μη σώνω, λέει, να μη φάνω, Γιατί εύς μένα τάχι τουρούτζει! Μά μήπως έγω μόνο κούο κίω;

Μήπως με το Δεκέβρη, το Γενάρη, Πούχουν από τριαντομία ήμέρες, Δεν τρέμουν πιο πολύ; κι' όμως τά βάση Όλα σ' έμε τά ρίχνουν με φοβέρες.

Κι' άφου λιγώτερες ήμέρες έχω Και κούο, φυσικά, κίω πιο λίγο, Άντί εύς άτ' όλους νάπαντζει, Φωνάζουν να ξεκουμπιστώ να φύγω!

Κι' ένθ τους φένω γλέντια, το Τριώδι, Το Μάρτη και την Άνοιξη πιο πίσω, Ζητούν και τάλλο μου να σπάσω πόδι Κι' έτσι ποτέ να μην ξαναγυρίσω!

Άχ, τί σκληρός που είν' ο κόσμος, φρίκη! Άντί να συμπο ά πτωχό σακίτη, Που περπατεί κουτσο με δεκανίκι, Του μπάνει στο ρουθούνι και στο μάτι...

Μά όσα κι' αν λέν, έγω δεν χολοσκάω. Για να χεθώ δεν θα τους γίνη ή χάρις. Ποιό από το Χρόνο δεν θάπουσάω, Και μένω... στο ένα πόδι μου, Φλέβαρης.

Διά την άντιγραφήν CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ἀπόψε, καταμόναχος
καὶ πάλι στ' ἀκρογιάλι,
Ἀκούω τὸ κύμα ἀκούσαστο,
τὸ αἰώνιο του τραγούδι
Σὺν ἄρπα γλυκοκέλαδη
μελωδικά, νὰ ψάλλη,
Ποῦ τῆς χιτυπεί τις χορδές
ἀόρατο ἀγγελουδι·

Καὶ μοιάζει ἕνα ὑπέροχο
τραγούδι ποῦ ἀναισθάνει,
Σὺν ὕμνωδι ἀέλειωτη
στὰ οὐράνια τὰ πλάτη,
Σὺν ἀπὸ μύρια στόματα
ἀνθρώπινα βγαλμένη,
Καὶ τοὺς αἰθέρας στίζοντας,
φθάνει κι' ἔμνει τὸν Πλάστη.

ΦΟΥΡΙΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

—ὦ! πόσο γεγόραπεροί ν' τὸ
χρόνια!

Αὐτὴ τὴ φράση ἄφησε νὰ ξε-
φύγῃ ἀπ' τὸ στόμα τῆς ἡ κ. Ἐ-
λένη, ἐνῷ ξεκολλοῦσε τὸ τελευ-
ταῖο φύλλο τοῦ ἡμερολογίου κι'
ἐβίεπε τὸ μικρὸ τῆς γυνὸς τὸν
Γιαννάκη, νὰ παίξῃ, εὐτυχισμέ-
νος μ' ἕνα σωρὸ παιχνίδια.

—Ποῦ γλήγορα! συμπλήρωσε
ἡ γιαγιά, ἐνῷ ἄφησε νὰ τῆς πε-
σῇ ἀπ' τὰ χεῖρα ἡ κάλτσα ποὺ
ἔλεπε. Ναι, παιδιὰ μου, πολὺ
γλήγορα περνοῦν τὰ χρόνια...

Κεῖνη τὴ στιγμή μπῆκε ἡ ὑπὲρ-
ρέτρια, ἡ Μαρία.

—Κυρίες, ἦρθε ὁ Βασίλης! εἶπε.
—Τ' εἶπες;... Ρώτησαν μ' ἐκ
πληθὺς οἱ δύο γυναῖκες.

Ἡ Μαρία δὲν πρόλαβε νὰ τοὺς
ἀπατήσῃ, κι' ἀνοίξε ἡ πόρτα·
μπῆκε ὁ πρωτότοκος γυιὸς τῆς κ.
Ἐλένης, ντυμένος στρατιωτικὰ.
Ὁ Γιαννάκης, ποὺ ὡς τώρα ἦσαν
ἀφοσιωμένοι στὰ παιχνίδια του,
ἔτρεξε μαζί μ' τὴν μαμμὰ του στὸν
ἀδελφὸ του... Τὸν ἀγκάλιασαν
καὶ τὸν φιλοῦσαν... Στὰ μάγου-
λά του κυλοῦσαν δάκρυα χαρᾶ·
μόνο ἡ γιαγιά δὲν μπόρεσε νὰ
τρέξῃ μαζί του νὰ ὑποδεχθῇ τὸν
ἀξιότιμο ἐγγονό, τὸν τιμημένο
παλληκαρι· γιατί οἱ ρευματισμοὶ
τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ σηκω-
θῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα τῆς. Μι-
ῆσαν συγκινημένη...

Ὅταν ἐπιτέλους κάθησαν γύ-
ρω στὸ τραπέζι, ὁ Βασίλης ση-
κώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ με-
ψηλὰ τὸ κεφάλι εἶπε:

—Ὅταν ξυπναῖς στὴν αὐλή, ἄ-
κουσα νὰ λέτε πὺς γλήγορα περ-
νοῦν τὰ χρόνια· ναι! περνοῦν
γλήγορα μὰ μένον ἀλησμόνητα.
Τὸν περασμένο χρόνον, πόσα ἀλη-
σμόνητα δὲν γίνηκαν! Ὁ γεν-
ναῖος στρατὸς μας σκόλισε τὴν
Ἱστορία τῆς Πατρίδας μὲ τὴν
ἐξέλιξη σελίδες. Προχωρώντας νικη-
φόρος, χάρισε τὴ λευτεριά σὲ τό-
σους σκλάβους ἀδελφοὺς... Ποιὸς
ἔσθαι ἂν δὲν μπῇ φέτος στὴν
Πόλη!

Ἡ κ. Ἐλένη εἶπε περὶ τῆς
Μαρίας νὰ φέρῃ καὶ νὰ πιῇ
στὴν ὑγεία τοῦ παλληκαρίου, ποὺ

γύριζε ἀπ' τὸ Μέτωπο· καθένας,
ἀφοῦ πῆρε τὸ γεμάτο κρασί πο-
τήρι του, τὸ τοσούκρισε μὲ τὸ
ποτήριον τῶν ἄλλων καί, σηκώ-
νοντας τὸ, εὐχίστηκε:

—Στὴν ὑγεία τῆς Πατρίδας!
ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ

1. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τώρα τὸ ζήτηνόπουλο εἶναι
ἐξαπλωμένο, ἀσκέπαστο, ἐπάνω
στὸ σαλόνι, ὅπου ὁ ἴδιος ἐμάζεψε
ἀπὸ τὸν γειτονικὸ σταυλό.

Κρουνοὶ καὶ μία ἀδιάρκητη
ἀνατριχίλα κουάει ὅλο τὸ γυμνὸ
κ' οἱ τοῦ.

Στὴν ἐξημέρη καλύβα, ἡ ἀνώ-
μαλη ἀνατολή του εἶναι ὁ μονα-
χὸς κοῦος.

Τρίζοντας ἡ θύα ἀνοίγει κι'
ἕνα γεροντικὸ κεφάλι προβάλλει.

Ὁ ἄγος Βασίλης, μέμ' ἰσχυρὰ
λα γεμάτη παιχνίδια καὶ γλυκά,
ταξιδεύει ἀπὸ χωριὸ ὁ ὡς χωριό,
ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν.

Ἄρρησε τὸ σάκκο του κατὰ
γῆ; κι' ἐπῆγε σιμὰ στὸ ἀποκοι-
μισμένο παιδί.

Ἀφοῦ τὸ ξύπνησε, τοῦ λέγει:

—Τι θέλεις, παιδί μου, νὰ σοὺ
χαρίσω; Θές φλουριά, θές παι-
χνίδια;

Τὸ ζήτηνόπουλο κούνησε τὸ
κεφάλι. Ὁ ἄγος φλουριά, οὔτε
παιχνίδια εἶναι γιὰ μένα, Ἀγ-
Γιαννῆ, λίγο ψωμί θέλω.

Ὁ ἀσπρομάλλης γεροντὸς ἔ-
βγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του ἕνα ξε-
στὸ χρυσοῦν καὶ τὸ ἀπόθε-
σε στὸ χονδροπελεκημένο τρα-
πέζι.

Ποῦν φύγει εἶπε: «Νάχξω τὴν
εὐχή μου, παιδί μου».

Μὲ τὸ τρίξιμο τῆς θύρας ἐξύ-
πνισε τὸ ζήτηνόπουλο.

Τι κρῶ, Θεέ μου, ὅπου εἶχε,
καὶ τί πείνα!

Τί μοσχοβολᾷ ἀπὸ ξεστὸ ψωμί!
Μήπως, ἐξέμωσε ὁ γείτονας;

Ὅπως σηκώθηκε, εἶδε τὴν κου-
λούρα ἀπὸ ψωμί, ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι.

Στὴν λειτουργία ποὺ ἔγινε τὸ
ἄλλο βράδυ στὸ μικρὸ ἀβυσσο-
μένο ἐκκλησάκι τοῦ χωριοῦ, ἕνα
φτωχὸ παιδί, εὐχαριστοῦσε τὸν
Χριστὸ γιὰ τὸ χάριμά του.

2. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὸ κλεδί τρίζει στὴν κλειδα-
ριά, ἡ θύρα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοί-
γει, κι' ἕνα παιδάκι, ὀλίξανθο,
μὲ μεγάλα καστανὰ μάτια, ἐν-
χει στὸ τζάκι.

Ἡ δασκάλα του τραβᾷ ἐνα
μεταξὺ τοῦ οὐροῦ ὅπου ἐκρεμόταν
καὶ κατὰ λείει τοῦ μικροῦ.

Αὐτὸς οὐδ' ἀπαντᾷ, οὔτε ἀ-
κούει τί τοῦ λέγει· τὸν ἐμαγνή-
τισαν τὰ παιχνίδια.

Μόλις τὰ χωράει τὸ τζάκι.

Σιδερόδρομοι, αὐτοκίνητα,
ντουφεκί, ταμπούρλο, ἕνα μεγά-

λο σπαθί, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα
παιχνίδια.

Πιάγει τὸ ἐνί, τὰ φρίνει ζαλι-
σμένο γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα ἄλλο.

Τὰ βάζει κύκλο γύρω του καὶ
ὀρθὸς στὴ μέση, τὰ κοιτάζει,
καὶ σκέπτεται. Ἀποφασίζει ἐπι-
τέλους τί θὰ κάμῃ. Φορεῖ τὸ
ντουφεκί, τὸ ταμπούρλο, τὸ σπα-
θί, πέρνει τοὺς στάγους ἀπὸ τὰ
δυὸ αὐτοκίνητα, καὶ τοὺς σιδη-
ροδρόμους, κάνει μιά θηλειὰ στὴν
κορδέλα τοῦ ἀμαξιοῦ, καί, ὁδη-
γώντας ὅλ' αὐτὸ, βγαίνει θριαμ-
βετικῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Ἀστατη θεά! Δὲ θὰ μ' ἀφή-
σις ἢς χο πιά, δὲ θὰ πάψῃς νὰ
με παιδεύεις; Δὲ θὰ πάψῃς νὰ
μὴ γῇ: τα τρομερὰ σου νύκτα, ἄ-
νάληξη, στίς σάρες μου; Ἀ-
πειρὸν δὲν εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντῇ-
σῃ σ' ὅλ' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, μὲ παρε-
κλῆσεις νὰ σὰς διαδοῖς τίς περὶ
θερμὰς του εὐχαριστίες γιὰ τὰ καλὰ
λογία, ποὺ τα φυλάει ὡς πολυτίμη-
τα γι' αὐτὸν δειγματοῦς τῆς ἀγάπης τῶν
νεαρῶν του ἀναγνωστῶν.

Τὸν περασμένο Τρίτη, τοῦ Ἀ-
γίου Γρηγορίου, ὁ κ. Φαίδων (Γρ.
Ξενοπούλου) εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν
του ἑορτὴ καὶ ἔλαβε ἕνα πλῆθος
συχαρητήρια ἀπὸ διαπλάστους,
ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ. Ἐ-
πειρὸν δὲν τοῦ εἶναι δυνατό νάπαντ

γούμενο φύλλο) I. A. Μιχ. (τάς ελαβας κι' εξετέλεσα την παραγγελία σου· ευχαριστώ πολύ και για όλα γράφεις) **Μανουόλαν** (πολύ μου άρεσε το γράμμα σου· ή Μ. Γ. είναι συνδρομητρια αλλά δεν έχει ψευδώνυμο· ή Φαρότρα είναι κορίτσι και κατά λάθος άσχημώθη με α) **Μερόπη** Α (σ' ευχαριστώ για το ξεσπάθωμα και για όλα γράφεις) **Ριζολέττον** (αυτό σου έδία- λεία από τα ελεύθερα· έχεις καιρό να το σημειώσεις στις λύσεις σου και γράφω μου συχνά από μ'άγα- πής τόσο) **Ανδρόνι** του **Κορθιού** (ευχαριστώ· τώρα που μεγάλωσες λιγάκι και τα λές τόσο ώραία, γρά- φω μου συχνά) **Σ. Αγαπητόν** (και συ, ανάλογως της ηλικίας σου, γρά- φεις πολύ καλά· έλπιζω να μην «ά- πελπισθής» και να μου ξαναγρά- φης γρήγορα) **Χίονι** του **Μπιζιάνη** (τάποτελέσματα που έδημοσιεύθη- σαν ήταν του Εσπαθώματος του 1920· τα του 1921, όπου ανήκει και το δικό σου Εσπαθώμα, θα δημο- σιευθούν άργότερα) **Δ Ζακυνθ** (ε- λαβας ευχαριστώ πολύ· κατ' αρχήν ευ- χαριστώ· αλλά πρέπει να λάβω κάτι τι και να ιδώ αν είναι κατάλληλο) **Γιοτίνες** (ευχαριστώ πολύ δια τας ενεργείας) **Πιερίδα** (με χαρά ενέ- κρινα ψευδώνυμο και για τον άδελ- φό σου· ευχαριστώ για το ξεσπάθω- μα) **Μ. Σ. Γάμα** (έχει καλώς) **Νεΐλον** (ά· έχει φίλεις κι' άλλη λο- γραφίες με το Σπουρνίτη· ώραία! ευλόγησε ο τένις και δόθηκε το καπάκι· φαντάζομαι τι σκίτσα θάν- ταλλάσαστε με τα γράμματά σας και τί έξυπνάδες!) **Εννοίχονα** **Πο- σειδώννα** (αυτό επροτίμησα το άλλο που λές μπορεί να ήταν άπ' όπου θέλεις· ό άλλος όμως δεν θα τώξερε και θα το παρεξηγούσε) **Αμάραν- τον** (και βέβαια πού δεν είναι σωστό να νάνιγράφω κανείς άπάντησεις από ξένα τετραδιά Μ. Μυστικών, αλλά πρέπει πάντοτε να γράφω δικές του μόνο ρητό στο τέλος μπορεί να γράφω ένα ξένο) **Κατεργάρον** (μπο- ρεί· άλλ' αυτά θα τα ποίη- σαν προκηρυχθί Διαγωνισμός, γιατί τώρα δεν διχομα· Άσκήσεις, ούτε ελληνικές, ούτε γαλλ· άς) **Θισδω- ρον** Α Βατ (δεν υπάρχουν) **Κα- βούρ** (την έλαβας) **Αγνή** **Χαρ.** (ά- φοδ προκειται να έ θη τόσο γρή- γορα ή αδελφή σου, καλύτερα να τα φέρη ή ίδια· αν βραζύνει όμως, μπο- ρεις να τα στείλεις άσφαλώς με τραπεζιτική επιταγή) **Αφειή** **Γυ- μνασιόπαιδα** (του ένεκρήθη εις το Τον φύλλον) **Βουνοαίον** (αυτό σου ένεκρήθη εις το βον φύλλον) **Γαλήν** της **Αγκύρας** (τα έλαβας όλα κι' ευχαριστώ πολύ) **Ζακυνθινόν** (κι' έχω χαίρω πολύ για την είσοδό σου στον κύκλο μας) **Εμμερόλιδαν**, **Μικρόν** **Ολύμπιον**, **Μαύρον** **Μά- οκον**, **Ορμιον** **Κρίνον**, **Εόχωννα** κτλ., κτλ.

Βισιόλα **Αδάμαντα**, **Μικρόν** **Κισόν**, **Απέραντη** **Γαλήνη**, **Ελ- παίνην** **Μαριν**, **Χουδομάλλον** **Δέ- ρας**, **Κόμητα** **Δοονικου**, **Φόελιν**, **Αρμοναίην**, **Αλλία**, **Δεκαπεντηετή** **Πλοίαρχον** **Πυθαγόραν** **Σ.δ.**, **Ναυ- τόπλοιο** της **Ανδρόν** (έπειτα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβας μετά την 29ην Ιανουαρίου, θ' άπαντή- σω εις το προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του νέου 1920 Διαγωνι- σμού Λύσεων. Αί λύσεις δεσφαί μεχρι της 5 'Απριλίου· αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δεν θα έχουν άκόμη δημοσιευθί, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων.)

127. Δεξιόγραφος.

Φωνήεν μ' άκρωτήρι αν ένώσας,
Αρχαίο της Κερύθου μουσικό,
Πού έψαλλε σε τόσο άρμονικό.
Αμέσως, λδτα, θα μάς φανερώσης.

Εστάλη υπό του Μπουμ

128. Στοιχειόγραφος

Αν του Αιγαίου μικρό νησί
Τό άποκρυφάλης,
Είς της Ασίας την άκμή
Θά τό τοποθετήσης.

Εστάλη υπό του Άρεως

129. Μεταγραμματισμός.

Είμαι πόλις της Ελλάδος
Όπως έχω αν ή άφήσης.
Τό λαμό μου αν αλλάξης.
Όπλο αρχαίο θιποκτήσης.

Εστάλη υπό του Καπετάν-Πούλακα

130. Αίνιγμα.

Τό άρσενικό μου
Ποταμός εις την Ασία
Τό θηλυκό μου
Μέσα στήγρια θηρία.

Εστάλη υπό της Γλυκείας Έλλάδος

131. Τρίγωνον.

***** = Άγριον ζφον
***** = Έντομον
***** = Πρόθεσις.
*** = Μέλος.
** = Άντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Και καθέως τα ίδια.

Εστάλη υπό του Έλληνος Νικητού

132 - 135 Κεκρυμμένα ονόματα Θεών.

1. Έστι δίκησ όφθαλμός, ός τα πανθ' όρξ.
2. Αδτός έλευτο έκαστος άριστος φύλαξ.
3. Ρίξας πολλών κακίων ή άμάθειο.
4. Κόλαξ τα πάθη να μη τιμω- ρήται όπ' αυτών.

Εστάλη υπό του Κυπριακού Πόδου

136. Αριθμητικόν παίγνιον.

9 5 10 2 8 - + - x = 0

Μεταξύ των άρι. όν, των όποιων ή τάξις δεν θά μετ έληθί, να πα- ρεντεθούν τάριθμητικά σημεία· ούτως, ώστε το εξαχόμενον των ιερωθη- σομένων πρξξω να είναι.

Εστάλη υπό της Ηλέκτρας

137. Ακροστιχίς εξ άνιθέτων

Τάρχινα των άντιθέτων των κά- τωθι λέξεων άποτελούν ποιήτριαν· Όσοθν, καμία, όρος, σκότις, άσχημος.
Εστάλη υπό Σωτηρίας Α. Κουντιούρη

138. Μικτόν.

ρχσθ-μθν-αι-ει-ει-α

Εστάλη υπό του Έρνάνη

139. Γρίφο

τι τι ος θι
ώα τι τι τι ος θι
τι τι τι τι ος θι
τι τι τι τι ος θι

Εστάλη υπό Όδου Β. Καρμανώλη

Διά τούς Γαλλομαθεύς.

110. Chiffre.

1 2 3 4 5 6 — Grand fleuve
2 3 6 — Animal
3 4 6 6 — Météore
4 3 — Nombre
5 2 3 1 6 — Ornement
6 5 6 3 6 — Bois precieux.

Εστάλη υπό τ. Υπερηφάνου Έλληνο

141. Sans Voyelles

Q-ert'dx lvsr-n-n prnd en

Εστάλη υπό της Κυρά-Φορούνης

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πν. Αοκήσεων του φυλ. 41.

609 Παρίσιοι (Πάρις, υίοι). — 610. Πενταχόδια τριάκοντα επτά. (τρία, κοντά). — 611. Κωός-Κό- νων. — 612. Αργώ-Αργώ. 613. Ο Υ Ρ Α 614. ΠΟΡΟΣ

Υ Δ Ω Ρ ΟΒΙΣ
Ρ Ω Μ Η ΡΙΣ
Α Ρ Η Σ ΟΣ
Σ

615. 7+3X4:8+10:5-3=0.

616. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κέδος, Ί- σχυρος, Κακία, Έπιστρέφω, Ρω- μάιος, Ότέ εια, Νίκη). — 617. Ούδεν άόλλυται έν ή φύσει. — 618. Ό Όμηρος υπήρξε ποιητής διάσημος. (οο ήρος υπ' ήρεσι πι- τ- εις δια-Σίμος). — 619. Rien de trop. (κατά στήλας έκ των κάτω). — 620. Lechevalier et sa monture).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με άπλά στοιχεία ό.δ. 3 (ό έλάχιστος όρος). Πέ- ραν των 10 λέξ. 30 λεπ. ή λέξι· με πα- χέα δέ στοιχεία λεπ. 40 και με κωαλαία λεπ. 50. Ό χωριστός στίχος ό.δ. 1,50

(ΚΒ' - 87)

Μαίνοντας σιδ Διαπλάσι· κο- σμο χαιρετώ όλους τούς φί- λους. — Φυσικικό Διαβολάκι.

(ΚΒ' - 88)

Διαπλάσιόπουλο· είπερχόμενος εί- τόν Διαπλάσιόκοσμο, χαιρετώ όλους και όλας. — Έλλ. Ούρανος.

(ΚΒ' - 89)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΗΤΗ.

Βαφειάδη και Σία, εύχαριστοϋ- μεν θερμώς. Περιμένομεν. Ό πρεσβίος

Δοξαομένο Κρητικόπουλο.

(ΚΒ' - 90)

Η Ηλιογέννητη παρακαλεί τα Διαπλάσιόπουλα να την ψη- φίσουν.

(ΚΒ' - 91)

Χίλια εύχαριστώ Διαβολάκι της Ηλιουπό εως, για τό εύμη- φο τοέ. Η Ιόδα σας ήτο πολύ χριτωμένη και με εύχαρίστησε πολύ. — Γιοϋντζε.

(ΚΒ' - 92)

Βεατρίκη, Χίωτικο Τριαν. άφύλ- λο, Παυλικέ Κοσμε, πολύ θα εύχαριστηθώ μ' έα σας τετραύλο Μ.Μ. στικόν. — Έλλιδοφορα Έλ- ληνίς.

(ΚΒ' - 93)

Μάγε Αντριωτά, Ζιζανάκι, στέλ- λω για τις γιορτές σας άμέ- τητης θερμές εύχες. — ΕΛΛΗ.

(ΚΒ' - 94)

Βασιλική, περιμένο τα Μικρά σου Μυστικά μαζί με τό κου-

ει τη πούδρα, γιατί ή «Διάπλασι» δέ μου έστειλε τίποτε και έξακ- λουθώ να είμαι: — Μανουόκα.

(ΚΒ' - 95)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

Γεν. μένον· όλοισικών άι· χαιτε- σιών, έξε ήγισαν προέδρος:

ΣΤΥΛ ΠΕΡΑΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ, άν- τιπροέδ. ός: ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΡΟΥ

ΔΑΚΗΣ, γραμματεύς: ΜΕΛΕΤ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ, βοηθός γραμ- μάτης: ΕΜΜΑΝ. ΒΑΡΔΑΚΗ

ταμίας: ΜΑΡΙΚΑ ΔΙΑΠΑΚΗ

βοηθός ταμίου: ΝΙΚΟΣ ΚΟΚ- ΚΙΝΑΚΗΣ. Σύμβουλοι: Άθη- τάκης, Άλπαντάκης, Καστρι- νιάννης, Κοκκέβης, Περγικιγιάν- νης. Μέλη: Λασηθιωτάκης, Χαν- δάνου, Ααλακάκη, Βενέτζου, Βα- ρούνα, Νίβα, Τακάκης, Άσπρά- κης, Σερμπετάκης, Παπαδάκης,

Χαϊζηάκης, Ποταμιάνος, Βασι- λογαμβράκης, Ζιχαριώδης, Κων- σταντάκης, Φειδάκης, Τολλιάνη

Τζωρακολευθεράκης κτλ. Ζητούν- ται μέλη και άντιπρόσωποι Γρα- ψαί: Μαρίαν Διαπλάσι, Έμπε- ρου, Έράκλειον Κρήτης.

(ΚΒ' - 96)

Η ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

Προκηρύσσει τόν Αον πρωτότυ- πον διαγωνισμό της. «Πώς έξη ό κόσμος πρό 100 έτών, και πώς έξη σήμερα;» Διά να βοή- τηθί· ε θα μου εύχαι 9 φράσεις· τής κυριώτερας. Σας δίδω ένα παράδειγμα. Πρό 100 ΕΤΩΝ. Τό

εργασίον ταχυδρομικά άμάξι· έργασιον 6-7 χμ. την ώραν. ΣΗ- ΜΕΡΟΝ. Τά αυτοκίνητα φεύγου·

εις τούς δρόμους μετό «100». Προυθέσαστε οεις και τός άλλος· έφευρέσεις. Προθεσμία 28 Φε- βρουαρίου. Κατόπιν της ληξάσης προθεσμίας, άποστέλλεται εις τούς

θέλοντας ή άκρωβή άπάντησι· τόν Διαγωνισμό. Βραβεύθησον- ται δύο, και βραβεία πρωτότυπα συγχρόνως δέ χορηγώματα. Δι- εύθυνσις: Δ. Δουφέκαν, Όμήρον 21-Α, Αθήνας. Περιμένομεν δέ

λων σας την ύποστήριξιν. Την έ- χουμν·

Ο Άοχηγός: ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Οι Σύγτροφοι: ΔΟΞΑΣ ΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ, ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΑΛΟΝΤΟΣ.

(ΚΒ' 97 -)

ΔΟΞΑΣ ΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

Ψήφο! Ψήφο!

(ΚΒ' - 98)

Είσερχόμενος εις τό σαλόνι τη «Διαπλάσεως», χαιετώ όλοι·

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

(ΚΒ' - 99)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ»

Γενοαένων νέων άρχαιοεσιών έ- ξελέγησαν δι· τό 1922:

Πρόεδρος: Μ. Ε.

Άντιπρ: ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ

Γραμμ: ΧΡΥΣΗΜΑΙΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

Τουλάς: Γ. Β.

Σύμβουλοι: Ναυαρχός, Άνδρε- ωμένο Παλληγκάρι.

Διεύθυνσις: D. Floumis, Ter- el Bonlakia No 16, Caire (Egypte)

(ΚΒ' - 100)

Αναλλάσσω γραμματόσημα, προ- τιμώ ξένα. Διεύθυνσις: Πυθ- γόραν Σίδερην, Βαθύ Σάμου.